

כִּי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וְשַׁבְתָּה הָאָרֶץ שָׁבֹת לָהּ

(ויקרא כה)

בתנוות נקיות. אמא קראה ליוסף להכניס הבית. עמד יוסף בבית הנקי והתבונן באמא הפדליקה את גרות השמן. השבת לא היתה ככל השבתות. הגרות דלקו, אך אורם לא היה יפה ומאיר כבכל שבת... המתובכת אמא אלי יוסף ונשקה לו על מצחו. "שבת שלום בני", אמרה אמא. "סליחה", אמר יוסף. נשקה אמא לשתי עיניו של יוסף ונגבה את הדמעות הקטנות מלחייו. "את יודעת אמא מה חשבת? היום כשנראיתי את בלכס עובדים?" "מה חשבת?" שאלה אמא. "חשבת איך לפני שנחם צ'רין לעבד. איך בקיץ בלנו צבדנו קשה כל כך כי שנת השמטה התקרבה, ואנא אמר שצ'רין להספיק לחרש את השדה ולעשב את הכרם, לגזם את הזימית ולזבל את כל הגן, כי עוד מעט, בשנת השמטה לא נוכל לבצע את כל המלאכות הללו, וגם ביום ששי אנחנו עובדים קשה ומתבוננים לקראת השבת." "אמרת דבר מקסים", חייכה אמא. "באמת דומות השבת ושנת השמטה. ששה ימים בשבוע אנו עובדים ועמלים וביום השביעי, יום השבת, נחים מעמלנו וכך גם בשנת השמטה. שש שנים אנו עובדים את האדמה ובשנה השביעית שנת השמטה נחים מעמל האדמה." "אמא, אמר יוסף, "את יודעת, אני אמרת בלבי הלואי שלא היה יום ששי בכלל. הלואי שהיתה מגיעה השבת בלי עבודות בכלל בכלל. אבל ביום ששי הבא אעבד ואעזור. נעים לעבד ואז לנח."

כתבה: כנה נעם

שמטייה למעשה

ביצד המשפחה בשייר מנצלת את יום המנוחה שלה? מה אתם עושים ביום המנוחה שלכם?
לכל אחד מאתנו יש רגעים קטנים במהלך היום-יום שהם סוג של 'שבת'. זמן פנוי, שאנו יכולים לחרוץ מה אנו רוצים לעשות בו. מה אתם הייתם רוצים לעשות באותם רגעים פנויים? ביצד הייתם רוצים שרצעי 'השבת' האלו יבואו?

איוו: אריאלה עציץ ועומר פישר

יוסף הקטן אוהב את כל ימות השבוע והכי הכי אוהב יוסף את השבת. בשבת יושבים יחד כל בני המשפחה, שרים שירים ומשוחחים בנחת. הבית נקי וריחני, גרות השבת דולקים ואורם נראה ליוסף כאורה של השבת עצמה. שבת יום של שמחה ואור.

רק יום אחד מיומות השבוע יוסף אינו אוהב – את יום ששי. ומדוע לא אוהב יוסף את יום ששי? זאת משום שביום זה תמיד רבה מאוד העבודה. בבית משימות והמלה. בני המשפחה רצים ומתרוצצים והם מלאים רגוז זה על זה. אמנם כשפגיעה השבת, יורדת תמיד שלוחה על הבית, אבל יוסף חושב לעצמו שהיה נחמד אלו היה יום ששי נגלם לו, ומיום חמישי מיד היתה באה השבת.

ביום ששי, הכל היו צסוקים במלאכה, אך יוסף מתעצל, קצת עובד וקצת נח. "מה זה?" שאל אורי אחיו הגדול. "אינך עוזר לנו כלל! שמעונו ואני כבר קנינו שלושה מקירות הבית, ואמה יושב לך ואינך עושה דבר!" משך יוסף בכתפיו ולא ענה. "שיניקו להם", אמר בלבן, "אין לי שום חשק לעבד ולנקות." קולה של אמא נשמע מן החצר, "יוסף בוא רגע." יוסף זרק את הפטלית ויצא אל החצר בפנים זעופים. "מה קרה יוסף?" שאלה אמא. "מדוע זה אני צ'רין לעבד ולעבד ומרים משחכת לה כל היום?" כנצה אמא את גבותיה ואמרה: "כשהיית אמה קטן כמו מרים גם אמה שמקם, וצמה, אם אינך חפץ לעזר, שב לך ואל תעשה דבר. מי שלא עובד בשמחה לא צ'רין שיעבד." התישב יוסף תחת הזית שבחצר והתמלא עצב. הוא נעלב מדבריה של אמא, אבל גם ידע שהיא צודקת. לא יפה עשה בלם עובדים ועמלים ורק הוא מתחמק מעבודה. אנא, אמא, אחיו ואפילו מרים הקטנה מתבוננים לשבת ויוסף? יוסף יושב במקומו. רצה להצטרף לעובדים ולא ידע ביצד יעשה זאת. בינתיים הלכה וקרבה השבת. בני הבית כבר רחצו ולבשו

רשת מתרמים
חינוך קהילה
יהדות משלבת

סיון

צירו את עצמכם ביום השבת, צבעו וגזרו את הדמות. כעת הציבו אותה על האיור.